

Spanien er virkelig et overset jagtland. Steen Andersen har været i de smukke spanske bjerge og jaget mankefår og ibex. En fantastisk oplevelse, han kun kan anbefale og aldrig vil glemme.

Skuddets ekko bliver kastet frem og tilbage mellem de forrevne bjergtinder. Mankefåret tager tydeligt kuglen, men forsvinder så bag et fremspring på den forhøjning, hvor den for et øjeblik siden stod og gjorde sig til gode med de friske urter, der insisterende havde kæmpet sig op mellem de hvide klippeblokke.

Det er indlysende, at det lige nu og her gælder om at holde hovedet koldt. For på den selv samme stengrund står der nu to væddere, som for mit utrænede øje fuldkommen ligner den, jeg lige har skudt på. Indtil videre stoler jeg på det liggende skud, det klippefaste anlæg og min effektive .338 Blaser Magnum, der i et kort hjæf har afsendt en 13,6 gram homogen Barnes TTSX-kugle.

Men tvivlen er der alligevel lidt. I sigtekikkertens 12 ganges forstørrelse studerer jeg de to væddere for at se, om der blot er det mindste tegn på, at en af dem er såret. Men de står der bare.

Et får, en jæger og en riffel. Bjergene omkring den smukke landsby Vélez Blanco er lyse med lav, spredt bevoksning over trægrænsen. Mankefåret her er en yngre repræsentant af arten og befinder sig trofæmæssigt lige under en bronzemedalje.

På bjergjagt i det skønne Andalusien

Af Steen Andersen Fotos: Steen Andersen og Christian Ravn

IBEX OG MANKEFÅR

Jagten begynder ved daggrø kort før solopgang. På denne tid af døgnet er det køligt, og man har brug for en sweater for at holde varmen, men det varer ikke så længe.

Frokost i skyggen af et gammelt mandeltræ lige ved en forfalden landbrugsejendom fra forrige århundredeskifte. Udsigten er som selskabet fænomenalt og længslerne efter at komme tilbage kolossale.

Jeg tager mig tid til endnu en gang at tjekke afstanden. Der er stadig 157 meter til klippetoppen, læser jeg i kikkerten.

Jeg har glimrende muligheder for at studere de to dyr. Ingen af dem er ramt. Det er jeg sikker på, men så melder spørgsmålet sig, om det kan have været et forbiskud. Jeg tjekker mit udstyr en gang mere.

Kuglebanekompensatoren står på 150 meter. Skuddet er vinklet en smule nedad. Alle dele i denne situation er perfekte, både hver for sig, og når man sætter delene sammen til det hele, der netop har udspillet sig. Tiden er inde til at fastholde detaljerne.

Klokken er lidt over et, solen er til højre for os, skuddet vendt mod øst. Ret øst, vil jeg tro. Der løber en slugt mellem den forhøjning, jeg og mine guider befinder os på, og den tilsvarende blok, hvor mankefåret stod for lidt siden. Der er intet i nærheden, der blot ligner disse to geologiske formationer, så det bliver nemt at finde frem til det sted, hvor vædderen forhåbentlig tog min kugle.

Ved min venstre side ligger Antonio og Andres. De studerer som jeg de to dyr på klippen. De taler lavmælt og intenst sammen. På spansk. Jeg kan ikke følge med, men de lyder hverken ophidsede eller tvivlende. Så jeg tillader mig at antage, at de vurderer situationen som jeg. Antonio kommer mig i forkøbet og svarer på mit spørgsmål, inden jeg har tænkt formuleringen igennem. "Det var et godt skud," og affærdiger dermed den tvivl, der hele tiden forsøger at tiltage sig magten over min bevidst og fastholdte ro.

Han sætter sig op med ryggen til vædderne. Tænder en cigaret og byder Andres en i samme håndbevægelse. De suger dybt.

Så svinger de synkront deres rygsække op i skødet og fisker brød, pølse og en flaske rødvin op af kanvas-depoterne. Glas har de også med, og i løbet af nogle få minutter er den herligste frokost i gang. Vinen smager bedre end nogen sinde.

KULMINATIONEN

Fotografen Christian Ravn har filmet

hele jagtsituationen og slapper nu også af. Vi nyder livet. Jagten, naturen og det fælles projekt, vi her har bragt til et nyt niveau.

Himlen er umanerlig blå, og selv om vi er i slutningen af november, og luften er kold, varmer solen så besnærende.

Jeg går ned fra forhøjningen og tager et billede af de tre og frokosten. Som de sidder der på de hvide klipper og med den blå, blå himmel som baggrund, ligner det et af de billeder, jeg kender fra bjergbestignernes pauser på vej op ad Mount Everest. Ikke så underligt, for lige nu er vi vist alle i den syvende himmel.

Dette mankefår er kulminationen på ikke mindre end to jagtrejser. Den første i august var en ren anstandsjagt, hvor vi i en lille uges tid bevogtede mandellundene, som omkranser de gamle eroderede bjergmassiver. Fårene holder til højere oppe, i pinjeskovene og over trægrænsen, hvor deres eminente klatrefærdigheder gør dem til tindernes betvingere.

Men i sensommeren kommer de ned fra bjergene for at æde de saftige blade på de mandeltyngede træer. Og hvis fårene tager for hårdt fat – og det gør de ofte – tager deres appetit livet af træerne. Derfor er det her i det sydlige Spanien tilladt at fælde mankefår om sommeren, så snart de træder ind på de dyrkede arealer.

Heldet var ikke med os disse sommerdage, som ellers var aldeles skønne. Det var min første jagtrejse til Spanien, og jeg indså straks, at det er et enestående jagtland, som man kun kan placere højt i sine drømme over udenlandske jagtdestinationer. Mulighederne her i dette enorme EU-land er mangfoldige, som landet er det i øvrigt. Her kan man indlogere sig ved kysten, jage vildsvin i bjergene, kronvildt på store indhegnede jagtejendomme, stenhøns i store udsætninger og får på de varierende bjergmassivers tinder.

Eller man kan leje sig i en lille malerisk landsby og jage geder, råvildt, småvildt og fuglevildt fra nord til syd og fra øst til vest.

Der er omkring to millioner

Miguel Corbalan er en af de meget erfarne parkbetjente, som nu er blevet ansat som jagtfører hos IberHunting. Denne vejrbitte mand ved alt, hvad der er at vide om mankefår og stenbukke. Han er altid i strålende og lattermildt humør, og han forklarer sig gerne på en skøn blanding af spansk, engelsk og fagter. Miguel er stor tilhænger af camouflagede og har selv håndmalet sin riffel og håndkikkert på den mest overbevisende måde.

jægere i Spanien, og de dyrker deres passion lige så intenst og lykkeligt, som vi gør det i Danmark. Jagtindustrien er velorganiseret, myndighederne imødekommende og den lokale accept af jagt og jægere helt i top. Her er fremragende trofækunstnere, glimrende konservatorhåndværk og bøsseagertraditioner, som kan få selv en britisk adelsmand til at lette på hatten.

Kort sagt: Spanien er et formidabelt jagtland, og det har ligget der hele tiden og budt sig til, mens jeg som andre har valfartet til Afrika, Polen og England.

Spanien er i forvejen et yndet turistrejsemål for titusindvis af danskere, og derfor er der ugentlige og daglige fly direkte hertil fra forskellige lufthavne i Danmark til mange forskellige spanske destinationer. Flyturen koster sjældent mere end 1.000-1.500 kr. for en returbillet, og jagterne er ligeledes til at betale. Maden og vinen er uovertruffen her i det spanske, og det er gæstfriheden

også, så i min bevidsthed er der ganske enkelt blevet tilføjet et helt nyt jagtunivers, som jeg uden at blinke vil påstå kan konkurrere med Polen, både når det kommer til priser og jagtlige muligheder.

MANKEFÅRENE

Mankefårene er en historie for sig. De kom hertil for ca. 40 år siden. Indslæbt og udsat efter den samme tåbelige filosofi, som det er sket så mange andre steder i verden, hvor man for fornøjelsens skyld har introduceret arter i biotoper, hvor de aldrig har været naturligt forekommende.

Mankefår hører til i det nordligste Afrika, hvor de til gengæld har haft kummerlige kår de seneste 100 år eller så. Derfor er det lige ved, at denne faunaforurening ender med at få en lykkelig afslutning, for mens bestandene på det afrikanske kontinent er for nedadgående, så stortrives de spektakulære mankefår her i de andalusiske bjerge. Så godt, at de

er gået hen og er blevet en reel trussel for de oprindelige bjerggeder, som nu er under hårdt pres her i mankefårenes nye kerneområde.

Men det betyder bare, at der her i det sydøstlige Spanien faktisk er et reservoir af mankefår, som med tiden kan danne baggrund for en reel reintroduktion af arten i dens oprindelige habitater. Med andre ord har udsætningsdårskaben resulteret i, at netop mankefårene relativt nemt kan genoprettes som art i Afrika – hvis man altså tager initiativ til at indfange dem i Spanien og udsætte dem der, hvor de oprindeligt kom fra.

I mellemtiden har mankefårene skiftet status fra at være på tålt ophold til at være decideret uønskede på grund af deres vellykkede evne til at udkonkurrere den lokale ibex – stenbukken.

Derfor blev der i løbet af 2010 indført nye forvaltningsregler i Andalusien, hvor mankefåret behersker tinderne. Det betyder, at de

Klar til skud. Fast anlæg og en liggende skydestilling er ikke noget dårligt udgangspunkt for et stabilt langskud.

► smukke dyr nu må jages på anstand i sommermånederne, og at både væddere, får og lam må efterstræbes under efterårets spektakulære drivjagter.

Planen er at reducere deres antal betragteligt. Ikke at udrydde dem, som det fejlagtigt fremgår nogle steder, men at bringe deres antal så langt ned, at der igen bliver plads til den lokale variant af stenbukken.

EN STÆRK VÆDDER

Derfor sad vi dengang i august fra morgen til aften oppe i mandellundene i håbet om, at en stor, stærk vædder skulle driste sig ind på de mandeltræer, vi kunne overskue.

Det var nogle dejlige dage, med middagslur under de skyggefule træer, frokoster ude i en gammel ruin og lange, lykkelige nætter hos Pepe og Chatarina, som har den skønne restaurant El Molino inde i den lille, maleriske landsby Vélez Blanco.

Men mankefårene så vi kun i det fjerne, oppe i de områder, hvor vi ikke måtte jage dem i sommermånederne. Derfor er Christian og jeg vendt tilbage her i november. For at filme flere jagtsener og forhåbentligt for at løbe ind i det sidste og strengt nødvendige held, som skal til, for at vi kan få de optagelser i kassen, der skal danne grundlaget for en udsendelse eller to om bjergjagten her i det spanske.

Og denne gang er vi heldige – i hvert fald delvist. For allerede den første dag i et område nogle timers kørsel herfra i Sierra Nevada-bjergene støder vi på en flok stenbukke, som også står på vores ønskeliste. Vi er sammen med to lokale guider og min nye, dejlige ven Antonio Teruel,

som ejer jagtfirmaet IberHunting, og som arrangerer disse jagter.

Vi klatrer til tops, inden solen er kommet helt på himlen, men dummer os og bliver opdaget. Gederne stiger mod tinderne i et ærefrygtindgydende tempo, og vi resignerer som slagne cykelryttere på stive ben. På vejen ned taber vi vores eneste kamera og må afbryde jagten i nogle timer, mens vi finder frem til et lokalt filmselskab, som kan leje os et nyt. Samme eftermiddag er vi tilbage i bjergene og får hurtigt kontakt med en ny flok stenbukke, hvor der er en gedigen stor buk i mængden af hunner og kid.

Antonio Teruel, Alfonso og Antonio i Sierra Nevada efter en intens skudsituation, der endte med fast anlæg i en mandshøj kaktus og et skud, der i første omgang lignede en forbier. Men da bukken atter viste sig, kunne det både ses og høres, at den hostede voldsomt, fordi den var truffet højt i lungerne. Den døde straks efter og tumlede 60-70 meter ned ad bjerget.

ANLÆG I KAKTUS

Det blev til nogle intense timer, hvor vi forsøgte at komme på skudhold nede fra dalen, og det lykkedes til sidst, med fast anlæg i en kaktus, at liste et højt skud ind i den smukke ged på 297 meters afstand. Den trillede ned ad bjerget, og vi nåede op til den i pandelampernes skær. En smuk, smuk stenbuk med nogle besnærende buede horn, som slutter i et lille ekstra sving, der peger lige op mod himlen.

De følgende dage har vi været tilbage her i bjergene, som tilhører Vélez Blanco, og som er en del af Sierra de María Nature Reserve – en 22.500 hektar stor og virkelig smuk nationalpark. Jagten er kontrolleret og licensstyret, og vi har foreløbig været ligeved og næsten i tre dage. Vi har mistet Antonios hund den ene aften, men den var blevet taget op af en skovarbejder, og vi blev alle genforenet med Luna, en ung beagle, dagen efter. Så har vi holdt en dag fri, hvor regnen bare høvede ned, og hvor Christian og jeg lærte unghunden at hoppe op i Antonios sofa.

Men denne søndag er vi atter på bjerget. Vi har nydt den medbragte mad, skåret store humpler brød og tykke skiver vildsvinepølse med vores jagtknive, drukket den kølige rødvin og nydt livet. Taget billeder og rekonstrueret skudsituationen med indstillinger forfra og et skud tæt mod kameraet.

IBEX OG MANKEFÅR

Kuglen har brækket det ene forben og er gået ud bagest i brystkassen på modsatte side. Et lidt spidst skud, som sidder perfekt. Netop sådan som det hele var tænkt og oplevet. Mankens lange hår under halsen og ned langs forbenene er lyse og blafre i vinden, da vi løfter dyret op på en lille forhøjning, så vi kan filme og fotografere det nedefra med den dybe blå himmel som baggrund.

Indtil dette øjeblik har jeg været fuld af forundring over den passion, som andre jægere har for bjergjagten, men i de berusende sekunder, hvor vi for første gang tager dette smukke dyr i nærmere øjesyn, falder det hele på plads.

Bjergjagt er en enestående udfordring. Her skal man kunne tænke jagtstrategisk, levere varen i form af rå fysisk udfoldelse, og så skal man være klar til at skyde i sære vinkler på relativt lange hold.

Det er en udfordring, og det giver smuk jagtlig mening at sætte sig selv under maksimalt pres for at mødes i en værdig duel med et vildt dyr, der har samtlige fordele af at være i sit rette element. Som jeg ligger der på bjerghylden og betragter mankefåret, solnedgangen og bjerglandskabet, forekommer det, at alt pludselig er blevet rigtigt, og jeg indser, at jeg nu også er blevet bjergjæger. Det skal nok blive anstrengende ...

Bjergjagten går snart i blodet på en debutant som Steen Andersen, og såvel trofæet som omgivelserne taler nok også for sig selv.